

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Del 15 de juny
al 19 de setembre de 2021

PATRIM'20. Adquisicions de Patrimoni Artístic de la Universitat de Barcelona

— *Estètiques de la proximitat*

Del 15 de juny
al 25 de juliol de 2021

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

L'exposició

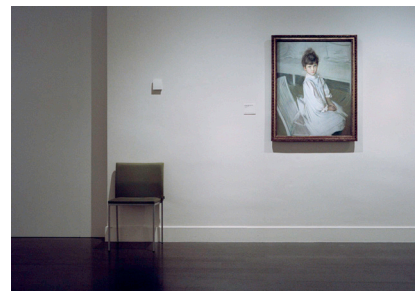
Sophie Köhler (Essen, Alemanya, 1977), **guanyadora del Premi de Fotografia 2020** de la Fundació Vila Casas, presenta un projecte fotogràfic titulat *8 hores amb Tàpies*, que orbita al voltant del personal auxiliar de les sales dels museus. Aquelles persones que ocupen l'espai museístic de forma isolada i silenciosa.

L'apropament de Sophie Köhler a la figura de l'auxiliar de sala comença per una necessitat pròpia. Com ella mateixa explica, s'acosta als museus de Barcelona per trobar-hi un espai tranquil i de recolliment, en una època de vicissituds professionals. Allò que comença essent una pràctica d'interès personal, la de recórrer i visitar museus de la ciutat, es transforma en un projecte fotogràfic. L'artista topa amb persones que també habiten el museu, tot i que aquestes no ho fan de forma esporàdica, com és el seu cas, sinó de manera permanent: cada dia hi ha les mateixes persones, envoltades per les mateixes obres i acompanyades de la mateixa cadira.

És així com neix *8 hores amb Tàpies*: com un encontre entre persones. Persones que ocupen l'espai del museu de forma isolada, silenciosa, sovint recollides en els seus propis pensaments, induïdes pel mateix tarannà sacre de la noció moderna de museu. Però amb qui sempre hi ha l'ocasió de creuar una breu conversa i intercanviar experiències. És en aquest punt on Köhler agafa la gravadora i la càmera fotogràfica i decideix de submergir-se en les identitats i les experiències d'aquestes persones.

Es calcula que, de mitjana, el temps d'observació d'una obra d'art és de 28,63 segons. Què succeeix si una persona passa fins a vuit hores diàries davant d'obres de Tàpies o Rodin? Quin efecte té en la seva rutina laboral? I en la seva vida personal? Com afronta el silenci i la solitud de la seva feina?

L'exposició s'aproxima a cada resposta individual a aquestes preguntes i ens convida a reflexionar sobre l'impacte de l'art en l'experiència quotidiana des de les sales d'alguns dels museus més destacats de Barcelona: la **Fundació Tàpies**, el **Museu Nacional d'Art de Catalunya**, la **Fundación MAPFRE** i el **Museu d'Art Contemporani de Barcelona**.

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Tal com apunta **Sophie Köhler**, “si abans de la pandèmia la situació del col·lectiu d’auxiliars de sala sovint no era la desitjada, ara, a causa de la por a possibles retallades, és fins i tot més difícil. És el col·lectiu més vulnerable dels museus i el més visible i invisible alhora. Probablement és per aquest motiu que m’interessa tant. No han deixat de captivar-me les entrevistes que vaig fer amb el personal auxiliar de sala. Tots i totes elles. Continuo connectant amb cada persona a través de la manera com em parla de la seva feina. M’hi veig reflectida. Curiosament, m’emocionen les entrevistes, que s’han convertit d’alguna manera en el nucli del projecte, el cor, allò que li dona la vida”.

El valor final d’aquest projecte, apunta **Núria F. Rius** en el text del catàleg, “és la seva capacitat transformadora vers el públic. Un públic habituat als museus, precisament, que segurament d’ara endavant tindrà una disposició diferent envers la figura de l’auxiliar de sala, tot sabent reconèixer la seva presència i les seves vivències personals. I, també, tot el seu coneixement sobre aquell determinat museu i les obres que l’habiten, ja que són qui més hores hi passen i les observen. Fins i tot, és possible que algú, després d’haver vist i escoltat el treball de Sophie Köhler, es dirigeixi a aquestes persones. Si això succeeix, l’objectiu del documental *8 hores amb Tàpies* –descriure i transformar la realitat– s’haurà acomplert del tot”.

Aquesta exposició proposa un tractament expandit del documental fotogràfic, en part perquè és un projecte híbrid amb tints de documental audiovisual. Les imatges cobren noves capes de significació si a la seva contemplació s’hi acompanya una escolta activa del relat descrit per l’auxiliar de sala protagonista: la paraula empeny la fotografia a un major desplegament significatiu a la vegada que la imatge potencia la imaginació i projecció narrativa d’allò que s’explica a l’enregistrament.

Les veus dels auxiliars de sala, entrevistats per l’artista, són presents en el decurs de l’exposició. A continuació citem alguns d’aquests fragments.

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Pablo Jesús Ladero Pérez
Treballa al MACBA

“Quizás por el tiempo que llevo ya en el museo o por lo que sea, pero cuando miro un cuadro, según lo que miro, según el cuadro y según cómo lo miro, veo cosas. Me acerco al cuadro e igual no las veo, me retiro y las veo. Es otra forma de mirar el arte. Si realmente te molestas en mirarlo con otros ojos, mirarlo con paciencia, puedes acabar encontrando cosas que a lo mejor en realidad el autor no las ha hecho. No las ha pintado allí. Pero bueno, a ti te lo parece. Lo bueno que tiene es que cuando empiezas a ver cosas en una obra, aunque la obra no te guste, acabas cogiéndole algo de cariño.”

Pablo Sánchez-Beato
Treballa a la Fundación MAPFRE

“Más que con la obra, que evidentemente, según qué criterios estéticos, o con las ideas que me transmite la obra, también intento conectar con el artista, en el sentido de saber qué estaba pensando o qué es lo que quería plasmar en su obra. Por eso también es una cosa que me parece interesante la idea de si un artista que tiene una idea que pretende plasmar en su obra y luego, cuando muestra la obra al mundo, la gente realmente no comparte esa idea, ¿esa obra ha fracasado? Esa obra, simplemente si te hace reflexionar ¿es una buena obra de arte? Si te conmueve, aunque no sea de la manera que quiso el artista ¿es una buena obra de arte o no lo es? Me parece que es un tema muy interesante e intento reflexionar sobre ello cuando estoy frente a un trabajo artístico.”

Mari Carmen Sánchez
Treballa al MNAC

“La calma es lo mejor. Para mí es lo mejor. Me encanta estar en las salas porque hay ese silencio... Soy una persona muy nerviosa y ese silencio me calma también a mí. Necesito también estos ratos de silencio, porque en casa no lo tienes y porque tampoco sabes estar con ese silencio: o te pones tele o te pones música o estás hablando con alguien por teléfono... Pero ese silencio, en cambio, lo tienes que hacer porque es tu trabajo, pero es una buena cosa. Es bueno para mí y creo que para mucha gente. Lo que pasa es que también nos gusta hablar, nos gusta que los visitantes también nos digan cosas, nos encanta. Pero el silencio es una maravilla. Y ver cómo la gente lo agradece, es que mucha gente lo quiere o te lo pide a veces. Si no hay, ¡te lo pide!”

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Bárbara Méndez Aular
Treballa al MACBA

“Yo no sé de técnica, no sé de claroscuro, no sé diferenciarte un Caravaggio de otro autor, no lo sé. Pero cuando lo veo, si me fijo en las diferencias que hay entre uno y otro, veo que unos son muy muy coloridos con colores súper vivos, y otros que son más o menos las mismas escenas, pero más oscuras, son las cosas en las que me voy fijando. Y claro, trabajar en el MACBA, que es arte contemporáneo, es un poco un golpe para mí. Porque muchas veces no es a lo que estás acostumbrado, que soy más clásica; para mí, el arte es ver las profundidades que te transmite el cuadro, etc. El MACBA es otra cosa, es un arte muy abstracto, muy de la perspectiva del autor. Ha sido un poco complicado para mí.”

Pau Mondelo
Treballa a la Fundació Tàpies

“Sí, jo també tinc una por o una certa por, que si treballés molt de temps en un museu d'art al final acabaria normalitzant les obres i banalitzant, que fossin com un moble de tant veure-les. Però el que m'agrada és normalitzar l'espai del museu, això sí. O sigui, poder conèixer la Fundació Tàpies i poder fer-me-la meva. Sobretot, amb l'exposició que hi ha, l'edifici guanya molt protagonisme i és un espai que m'encanta i m'agrada poder estar-hi caminant les cinc hores que faig i veure els canvis de llum. Sobretot al matí, m'encanta veure com entra la llum per un finestral que normalment tenen tapat i veure com interacciona amb les columnes del lloc amb el terra, els reflexos. I d'això n'estic fent fotos. O sigui, sí que m'afecta el dia a dia.”

Eugenia Montaner
Treballa a la Fundación MAPFRE

“Quizás una cosa que echo de menos es que cuando empecé a trabajar pensaba que preguntarían más sobre las obras ¿no? Claro, al ser historiadora de arte, yo estoy capacitada para poder darles cierta información. No me puedo extender porque tienes que estar allí también controlando que no toquen las obras, que eso a veces pasa también. Pero el hecho de que no pregunten mucho... ¡me gustaría que preguntaran más! Que nos preguntaran, «oye, pues y sobre esta obra, ¿qué me puedes explicar?» o algo así.”

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Manolo Ferrús

Treballa a la Fundació Tàpies

“Después de tantos años en el museo he aprendido a respetar y entender a la gente. Porque cuando hablas con alguna persona –sobre todo en el mundo de la seguridad hay mucho chulo, ¿no?– no te deja expresar tu opinión o te impone la suya y te saca un “porque te digo que esto es así!” ¡y resulta que no es así! Es decir, “primero yo te escucho, pero luego escúchame tú a mí, ¿no?”

Abel Marco

Treballa al MNAC i al Museu municipal de Badalona

“L'època que jo vaig entrar a treballar al MNAC ja hi havia les famoses cadires de museu. Entre alguns companys quan visitem altres museus ens enviem fotos de les cadires que tenen a cada lloc, fins i tot d'altres països. És un element clau per a nosaltres. És un lloc on ens asseiem com periquitos, però podem descansar una miqueta. Perquè és clar quan hi ha gent, jornades de portes obertes, grups, grups de tota mena, doncs, és fàcil anar amunt i avall i no parar. I som persones i per llei ens mereixem algun lloc on poder reposar cinc minuts de tant en tant.”

Lluís de la Torre

Treballa a la Fundació MAPFRE

“Físicament és una feina que, vulguis o no, t'exigeix estar tancat en un espai durant moltes hores, has d'estar pendent del que passa, etc. I psicològicament depèn de com t'ho prenguis.

A mi m'havien arribat a preguntar quan acompanyava una visita guiada que si era per evitar un robatori, i en aquest moment tu els segueixes la broma, però en veritat penses: «No! És per evitar que si a tu t'agafa un infart aquí al mig no et quedis fregit perquè el que porta la radio soc jo. El que està comunicat amb l'exterior soc jo».”

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

Mónica Caravaca
Treballa al MNAC

“Nos preguntan muchas cosas. Sobre técnicas de arte, pero también suelen preguntar que dónde está el lavabo, cosas muy banales, pero muchas veces también preguntan y quieren saber más cosas sobre un artista o buscan una obra en concreto. Entonces nos hemos de movilizar y volver a recordar dónde está aquella obra, y entre todos, en equipo, pues nos ayudamos entre todos, hasta que al final la localizamos. Uno dice “aquí” y enseguida encontramos la obra y volvemos a recordar dónde estaban. Y este es un trabajo bonito.”

Sophie Köhler

— 8 hores amb Tàpies

L'artista

Sophie Köhler
(Essen, Alemanya, 1977)

Formada en direcció cinematogràfica en el Centre d'Estudis Cinematogràfics de Catalunya (CECC) i documental (UPF), té un postgrau en Direcció de fotografia per l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC) a Barcelona. Fa més de quinze anys que treballa en el món audiovisual com a ajudant de direcció i ajudant de càmera en diversos llargmetratges. Actualment treballa com a foto-fixa en ficció.

El 2020 va guanyar el primer premi de fotografia de la Fundació Vila Casas, que li permet presentar ara la seva primera exposició individual.

Sophie Köhler

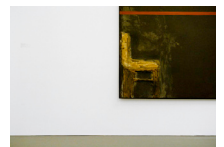
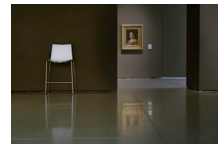
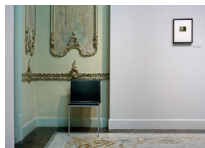
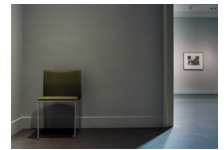
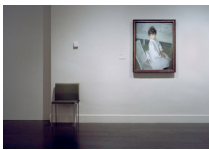
— 8 hores amb Tàpies

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Obres en exposició

Les fotografies de l'exposició són còpies analògiques, 35 mm escanejat, de 80 x 65 cm i de 55 x 80 cm, i van ser realitzades per l'autora entre el 2018 i el 2020.

Sophie Köhler

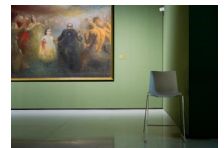
— 8 hores amb Tàpies

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Obres en exposició

Les fotografies de l'exposició són còpies analògiques, 35 mm escanejat, de 80 x 65 cm i de 55 x 80 cm, i van ser realitzades per l'autora entre el 2018 i el 2020.

PATRIM'20

— *Estètiques de la proximitat*

L'exposició

Patrim és una selecció de les millors obres artístiques de l'alumnat del darrer any de carrera de la Facultat de Belles Arts que es realitza des de fa de més de tres dècades i que han estat adquirides per formar part de la Col·lecció de **Belles Arts de la Universitat de Barcelona**.

La col·laboració de la Facultat de Belles Arts amb la Fundació Vila Casas fa possible que cada any la fundació aculli aquesta selecció d'obres, fet que facilita un apropament entre alumnat format i artistes amb els circuits expositius professionals i la ciutadania en general.

L'edició **Patrim 2020** –amb el títol *Estètiques de la proximitat*– ha estat marcada fortament per la situació de pandèmia que hem viscut en el darrer any i que ha condicionat els processos de creació artística, com ara la materialització dels projectes en diferents llenguatges i suports. Aquesta mostra inclou obres en diversos formats: instal·lació, vídeo, fotografia, dibuix i escultura, entre d'altres.

En aquesta edició hi participen els següents artistes: **Emili Codina, Inés Pedraza, Paula Pozo, Xènia Real, Laia Rodríguez i Rita Sala**.

Emili Codina

València, 1981

Senderisme artístic a la Collserola peri-urbana, 2020

Sèrie de 12 fotografies digitals. Impressió Giclée - Fine Art sobre paper Canson Infinity Rag 100 gr., 30 x 40 cm/u.

La sèrie s'acompanya d'un text (vinil negre, 30 x 40 cm), un àudio (1 min.) i essències naturals.

Caminar com a pràctica artística a través d'un estat meditatiu i d'observació activa, ens descobreix una rica gamma de facetes i realitats en la composició del paisatge. El projecte sorgeix de la meua necessitat vital de descansar, respirar de la monstrosopolis i del medi digital que inunda la nostra quotidianitat urbana.

Emili Codina, Porta a altra dimensió. Parc del Castell de l'Oreneta. Primavera de 2018.

PATRIM'20

— *Estètiques de la proximitat*

Inés Pedraza

Barcelona, 1997

La cura de la planta d'interior, 2020

Animació, 4 min.

Projecte d'animació experimental en el qual l'artista fa ús dels seus records d'infància i de diferents mitjans per a narrar una història sobre la salut mental i l'evolució personal.

Fotograma de l'animació de la **Inés Pedraza**, *La cura de la planta interior*, 2020.

Paula Pozo

Girona, 1997

Fílotes, cosir una carta dedicada, 2020

Sèrie de 5 objectes d'artista. Brodat sobre material orgànic, mides variables

El projecte, on l'artista ha abocat tota la tendresa, està estretament lligat al seu entorn personal, territorial i familiar. S'articula a partir d'elements naturals que són recosits o teixits a través del ganxet.

Paula Pozo, *Fílotes, cosir una carta dedicada*, 2020. Eucalyptus Fílotes Subtegminis (Eucalyptus).

Xènia Real

Barcelona, 1998

Intrusiones, 2020

Sèrie de 7 dibuixos. Tècnica mixta (cúter, vidre, fil, foc, oli i paper de vidre), mides variables

Intrusiones és un conjunt de set dibuixos, executats en tècniques diverses i seguint la idea de dibuix expandit, que retraten la idea dels pensaments intrusius.

Xènia Real, *Intrusiones*. Caminaria descalça damunt els vidres d'un got trencat. 2020.

PATRIM'20

— *Estètiques de la proximitat*

Laia Rodríguez
Barcelona, 1998

El cuerpo desaparecido, 2020

Sèrie de fotografia analògica en b&n, 30 x 20 cm. (8 u.) i 23 x 15 cm. (9 u.)

El cuerpo desaparecido, a partir d'una recerca teòrica recolzada en la filosofia i l'estètica de l'art, és un projecte fotogràfic que parla de com influeixen les emocions ocultes i les pors del subconscient en la pràctica artística i fotogràfica.

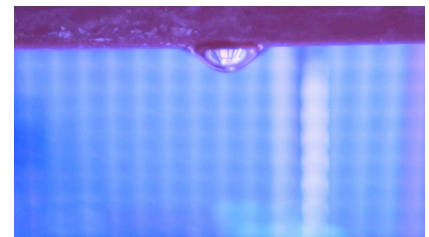
Fotografia del projecte de la **Laia Rodríguez**, *El cuerpo desaparecido*, 2020.

Rita Sala
Barcelona, 1994

L'espai d'un perímetre, 2020

Conjunt de 3 estructures amb videoprojeccions interiors

Les obres que formen part d'aquesta exposició recullen la idea que la construcció pictòrica pot ser traslladada a altres llenguatges i, per tant, a altres espais.

Fotograma del vídeo inclòs dins l'obra *L'espai d'un perímetre*. *Perímetres*, 2020.

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Neus Pérez
nperez@fundaciovilacasas.com
T. 93 481 79 85
M. 616.997.941

Diana Juanpere
djuanpere@fundaciovilacasas.com
T. 93 481 79 85
M. 620.092.759

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2021

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com